

תורת אביגדור

לימודים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: יוכבד נדל

פרשת תזריע-מצורע

הרי געש על המדרכות

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת תזריע-מצורע

הרי געש על המדרכות

"אבא, אבא!" קרא שימי, בקושי מצליח לנשום, כשהוא רץ הביתה בסוף יום לימודים ארוך.

"שלום שימי!" אמר אבא בחיוך, מסית את מבטו מהספר בו הוא למד. "מה קרה? למה אתה כל כך מקוצר נשימה?"

"אבא," אמר שימי, מנסה לייצב את עצמו. "אנחנו חייבים ללכת להוואי. אפשר לרכוש כרטיסים עכשיו?"

אבא כמעט ושמט את ספר הקודש אשר בידו. "מה? הוואי? למה? על מה אתה מדבר?"

"ארי הולצבכר חזר עכשיו מהוואי!" אמר שימי בהתלהבות. "כל המשפחה שלו טסה לשם לכבוד תספורת החלקה של אחיו הקטן. והוא סיפר לנו הכל אודות הדברים המדהימים שיש שם: האוקיינוס הכחול והזוהר המשתרע בגודלו על קילומטרים רבים. יערות טרופיים גשומים. והרי געש! הרי געש, אבא! עם לבה אמיתית רותחת ובווערת כשחלקיקים מתוכה מתעופפים אל תוך האוקיינוס. אתה יכול לדמיין? אנחנו חייבים ללכת לשם! מיד!"

"אבל שימי," אמר אבא. "אין לי מאות מליוני הדולרים שיש לאנשל הולצבכר. ואפילו אם היו לנו כאלו אמצעים, למה אתה חושב שהיינו מבזבזים את זה על טיול להוואי?"

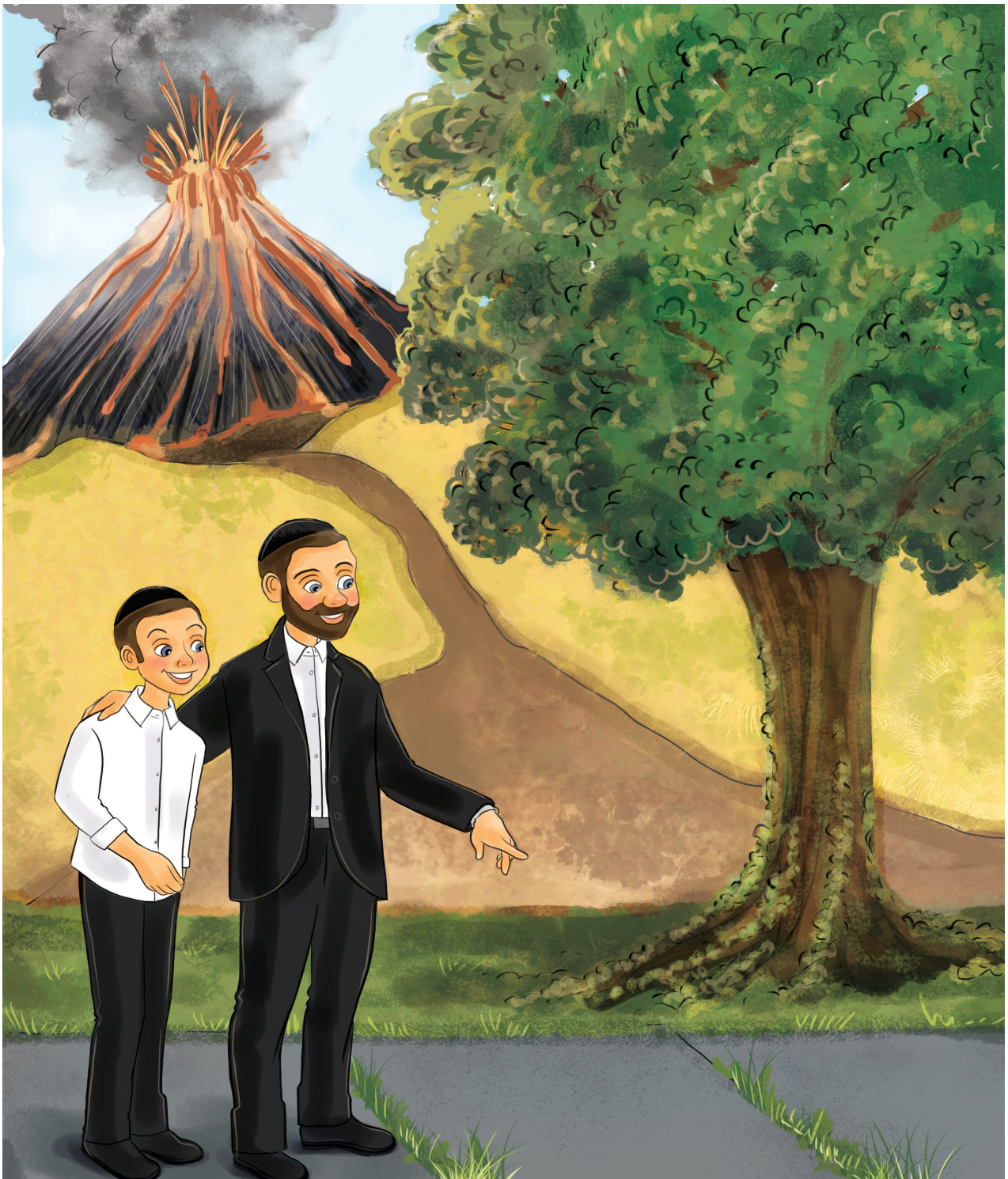
"אבל הרי תמיד אתה אומר לנו כמה זה חשוב לבלות את הזמן בהסתכלות והתבוננות בעומק של נפלאות הבורא האדירים? האם הרב אביגדור מילר לא היה מדבר הרבה על הענין הזה? משהו שהוא כל כך חשוב לעשותו, בוודאי שווה לשלם עליו כסף מיותר, בדיוק כמו שמשלמים הון על לולב ואתרוג."

"אוי, שימי," אמר אבא בחיוך. "אני ממש אוהב את צורת החשיבה שלך. אבל הבה ונדון רגע בפרשת השבוע."

"פרשת השבוע?" שאל שימי, מבולבל קצת. "הפרשה מדברת על צרעת. אה, אתה מתכוון אולי בגלל שהמצורע חייב לצאת מהעיר? מה, נסיעות הן רק ענין לבעלי לשון הרע?"

"לא ממש, שימי," אמר אבא. "בוא נצא קצת לטייל."

אבא ושימי יצאו מהבית ופסעו במורד הרחוב. לאחר דקה, נעצר אבא. "אנחנו לא צריכים ללכת להוואי בכדי להתבונן באוקיינוסים והרי געש," הוא אמר בהצביעו אל המדרכה. "כל מה שאנחנו צריכים נמצא ממש פה."

כעת שימי היה ממש מבולבל. לא היו כאן שום אוקיינוסים ושום הרי געש על המדרכה. היו רק שיירים ישנים של שרטוטי משחק קלאס שאחד מילדי השכנים צייר שם בגיר. "אני לא רואה כאן כלום," אמר שימי.

"תחשוב רגע על המצורע שמביא עימו את הקרבן שלו," אמר אבא.

"אה," אמר שימי. "הוא הביא עם זה ארז ואזוב - אני חושב שזה שני סוגים של עץ מעצים שונים."

"תשובה יפה," ענה אבא, "אבל לא בדיוק. אתה מבין, עץ ארז הוא עץ ענק וגבוה. לעומת האזוב שהוא בעצם צמח פשוט. בדיוק כמו שאתה רואה על הגזע ההוא שם. מדוע התורה אמרה למצורע להביא את שני הדברים האלו?

"אז, מסביר הרב אביגדור מילר שהסיבה שהמצורע נענש בצרעת הנוראה היא בגלל שהוא שכח לעצור ולהתבונן בגדלות השם שמסביבו. הוא רק כילה את זמנו בבדיחות ליצניות ובלשון הרע, כאשר במקום זאת הוא יכול להביט ולהעמיק את הערצתו לבריאה המיוחדת שהשם טבע בעולמו.

"ולכן הוא צריך להביא ארז ואזוב. בגלל שהוא כשל בהתבוננות בנפלאות הבורא של העצים הגדולים והעוצמתיים אותם ברא השם ולא שת ליבו לעומק ולעוצמה הטמונה בצמחים הקטנים של האזוב. האם אתה יודע שזרעי האזוב - הם כה קטנים עד שהם נישאים ברוח סביב כל העולם ובכל מקום שטחוב ולא מידי שטוף שמש - הם גדלים? ולכן האזוב צומח תמיד בצד הצפוני של העצים בחלק הזה של כדור הארץ - מכיון שזה הכיוון שמקבל הכי פחות שמש, ועל כן הוא רטוב יותר ויש לו יותר מים לתמוך באזוב!"

אבא הצביע שוב למטה, למדרכה. "כעת, הבט שוב, שימי, ואמור לי מה אתה רואה."

"וואו," אמר שימי. "תסתכל על הדשא שצץ מהחריצים שבמדרכה. אני בטוח שאף אחד לא הניח כאן זרעים של דשא. עושה רושם שאפילו אין כאן שום אדמה מתחת!"

"אני יודע, נכון שזה מדהים?" אמר אבא. "אבל הדשא הזה הוא למעשה מהדשא שאתה רואה כאן בשדה ליד המדרכה. דשא עלול להראות משהו קטן, אולם השורשים שלו גדלים עמוק עמוק באדמה והם יכולים להיות ארוכים בגודלם אף יותר ממני וממך! והשורשים מתפשטים מתחת לאדמה ולאחר מכן הם דוחפים כלפי מעלה את עלי העשב של הדשא בכל מקום אפשרי. אפילו כשיש מדרכה קשה כסלע, הם מוצאים את החריצים הקטנים ביותר ומשם פורצים בעצמם החוצה. ואז, עשבי הדשא האלו עוזרים להמיר את הפחמן דו חמצני הרעיל, שיוצא מהריאות שלנו, בחמצן נקי ורענן עבורנו. כך שנוכל לנשום אויר נקי וצח!"

"מדהים - אלו נפלאות הבורא!" אמר שימי, מביט סביבו, ובפעם הראשונה מבחין בכל סוגי הצמחים השונים והמגוונים, העצים והציפורים שעפים סביב.

"זה נדמה כאילו יש לנו את הוואי הפרטית שלנו כאן - ועלינו רק לפסוע כמה פסיעות בכדי לנחות ולהגיע אליה!"

שבת שלום ומבורך!